

Art. 11. Dla otrzymania dyplomu kapitana żeglugi małej należy:

- a) posiadać dyplom porucznika żeglugi wielkiej,
- b) posiadać 12-miesięczny cenzus praktyki, odbytej po otrzymaniu dyplomu porucznika żeglugi wielkiej w charakterze pomocnika kapitana w żegludze małej lub wielkiej.

Art. 12. Dla otrzymania dyplomu kapitana żeglugi wielkiej należy:

- a) posiadać dyplom kapitana żeglugi małej,
- b) posiadać 12-miesięczny cenzus praktyki, odbytej po otrzymaniu dyplomu kapitana żeglugi małej w charakterze pomocnika kapitana w żegludze wielkiej.

Art. 13. Odpowiednie dyplomy oficerów nawigacyjnych marynarki handlowej mogą otrzymywać bez składania egzaminów oficerowie korpusu morskiego polskiej marynarki wojennej, którzy mają cenzus praktyki, wymagany dla poszczególnych stopni w artykule 9, 10, 11 i 12, oraz osoby, które uzyskały w innych państwach odpowiednie dyplomy, uznane przez Ministra Przemysłu i Handlu za równoznaczne z dyplomami polskimi.

Art. 14. Dla otrzymania dyplomu mechanika III klasy należy:

- a) ukończyć wydział mechaniczny polskiej szkoły marynarki handlowej, lub złożyć egzamin teoretyczny i praktyczny podług ustalonego przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu programu;
- b) posiadać 30-miesięczną praktykę, a w tem co najmniej 12 miesięcy w warsztatach budowy lub naprawy maszyn i co najmniej 12 miesięcy praktyki na statkach morskich w składzie załogi maszynowej, przyczem 2 miesiące żeglugi rzecznej zalicza się jako 1 miesiąc żeglugi morskiej.

Art. 15. Dla otrzymania dyplomu mechanika II klasy należy:

- a) posiadać dyplom mechanika III klasy;
- b) posiadać 24-miesięczny cenzus praktyki, odbytej po otrzymaniu dyplomu mechanika III klasy w żegludze morskiej przy obsłudze maszyn, a w tem co najmniej 12 miesięcy w charakterze odpowiedzialnego odwachowego mechanika na statkach I lub II kategorii.

Art. 16. Dla otrzymania dyplomu mechanika I klasy należy:

- a) posiadać dyplom mechanika II klasy;
- b) posiadać 24-miesięczny cenzus praktyki, odbytej po otrzymaniu dyplomu mechanika II klasy w żegludze morskiej przy obsłudze maszyn w charakterze odpowiedzialnego odwachowego mechanika, a w tem co najmniej 12 miesięcy na statkach I kategorii.

Art. 17. Dyplomy mechaników okrętowych polskiej marynarki handlowej mogą otrzymywać bez składania egzaminów oficerowie korpusu technicznego polskiej marynarki wojennej, którzy mają cenzus

praktyczny, wymagany dla poszczególnych stopni w art. 14, 15 i 16 oraz osoby, które uzyskały w innych państwach odpowiednie dyplomy, uznane przez Ministra Przemysłu i Handlu za równoznaczne z dyplomami polskimi.

Podoficerowie marynarki wojennej, o ile posiadają świadectwa odnośnej władzy wojskowej na samodzielne prowadzenie maszyn okrętowych, mogą otrzymać dyplomy mechaników III klasy bez prawa dalszej zamiany na dyplomy wyższych klas.

Art. 18. Dyplomy oficerów nawigacyjnych i oficerów-mechaników marynarki handlowej wydaje Ministerstwo Przemysłu i Handlu na mocy orzeczenia komisji kwalifikacyjnej, powołanej przez Ministra Przemysłu i Handlu.

W skład tej komisji wchodzi 2 członków, mianowanych przez Ministra Przemysłu i Handlu, 1 przedstawiciel polskiej marynarki wojennej, mianowany przez Ministra Spraw Wojskowych, a oprócz tego przy sprawdzaniu cenzusu oficerów nawigacyjnych—2 kapitanów żeglugi wielkiej, powołanych przez Ministra Przemysłu i Handlu; zaś przy sprawdzaniu cenzusu oficerów—mechaników 2 mechaników I klasy, również powołanych przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 19. Przy obliczaniu cenzusu praktyki dla otrzymania dyplomów kapitana wielkiej żeglugi, kapitana małej żeglugi, porucznika wielkiej żeglugi i porucznika małej żeglugi może być uwzględnione tylko 12 miesięcy praktyki w żegludze przybrzeżnej.

Art. 20. Osobom, które przed 1 listopada 1918 roku uzyskały dyplomy oficerów nawigacyjnych, względnie oficerów-mechaników b. państw zaborczych, przysługuje prawo otrzymania odpowiednich dyplomów polskich.

Art. 21. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Art. 22. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Głubiński*

Minister Przemysłu i Handlu: *W. Kucharski*

589.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 6 lipca 1923 r.

w przedmiocie zmiany artykułów 103, 104 i 105 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. № 44 poz. 292).

Art. 1. Ustawę z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. № 44 poz. 272) zmienia się, jak następuje:

w art. 103 (część I wiersz drugi) cyfrę „3-ch” zmienia się na „6-ciu”;

w art. 104 (wiersz pierwszy) cyfrę „3-ch” zmienia się na „6-ciu”;

w art. 105 (wiersz drugi) cyfrę „2-ch” zmienia się na „4-ch”.

Art. 2. Ustawa niniejsza otrzymuje moc obowiązującą z dniem jej ogłoszenia.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Prezydent Rzeczypospolitej:

S. Wojciechowski

Prezes Rady Ministrów: w z. *Głąbiński*

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

590.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 6 lipca 1923 r.

w przedmiocie ratyfikacji układu polsko-niemieckiego, podpisanego w Dreźnie dnia 1 maja 1923 r., w sprawie przedłużenia terminu z art. 219 konwencji niemiecko-polskiej, zawartej w Genewie dnia 15 maja 1922 roku.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Pana Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji układu polsko-niemieckiego, podpisanego w Dreźnie dnia 1 maja 1923 roku, w sprawie przedłużenia terminu z art. 219 konwencji niemiecko-polskiej, zawartej w Genewie dnia 15 maja 1922 roku.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Zagranicznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Głąbiński*

Minister Spraw Zagranicznych: *M. Seyda*

591.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 12 lipca 1923 r.

w sprawie dodatku funkcyjnego dla osób wojskowych zatrudnionych w pawilonach zakaźnych, w oddziałach i zakładach dla umysłowo chorych oraz w sprawie dodatku uzdrowiskowego.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o uposażeniu osób wojskowych

(Dz. U. R. P. № 106 poz. 699) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby wojskowe zatrudnione:

- 1) w szpitalach psychiatrycznych i epidemicznych oraz samodzielnych filjach dla umysłowych lub zakaźnych chorych szpitali ogólnych;
- 2) w oddziałach psychiatrycznych szpitali okręgowych i oddziałach zakaźnych szpitali okręgowych i rejonowych;
- 3) w kolumnach dezynfekcyjnych, pociągach dezynfekcyjno-kąpielowych, pociągach sanitarnych, stacjach ewakuacyjnych i wyładowniczych oraz w odwszalniach wojskowych;
- 4) w izbach przyjęć szpitali wojskowych oprócz uposażenia ustalonego w art. 2 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o uposażeniu osób wojskowych (Dz. U. R. P. № 106 poz. 699), pobierać będą dodatek funkcyjny w wysokości: a) oficerowie i szeregowi zawodowi 20% płacy podstawowej, b) szeregowi niezawodowi w wysokości każdorazowego pełnego żołdu.

§ 2. Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych warunków ekonomicznych, dodatek funkcyjny przyznany oficerom i szeregowym zawodowym zmieniać się będzie w stosunku, w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożyznianego dla miejscowości klasy pierwszej do mnożnika 150.

§ 3. Do określonego w sposób wskazany w § 2 dodatku funkcyjnego doliczać się będzie dodatki procentowe przyznawane każdorazowo do uposażenia osób wojskowych.

§ 4. Dodatek funkcyjny wypłacony będzie tylko przez czas służby rzeczywiście spędzonej w zakładach, szpitalach, wzgl. oddziałach wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia.

Z chwilą przeniesienia osoby wojskowej do innego zakładu, szpitala lub oddziału, wypłata dodatku będzie wstrzymana z ostatnim dniem odnośnego miesiąca kalendarzowego, względnie dekady.

§ 5. Osoba wojskowa, uprawniona do pobierania dodatku funkcyjnego, która z jakiegokolwiek powodu (np. choroby, podróży służbowej lub wyjątkowego urlopu) nie pełni faktycznie obowiązków służbowych dłużej niż przez sześć tygodni, traci po upływie tego czasu od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego względnie dekady prawo do pobierania dodatku funkcyjnego, aż do ponownego objęcia czynności, do których dodatek ten jest przywiązany.

§ 6. Przepisy i rozporządzenia sprzeczne z niniejszym tracą moc obowiązującą.

§ 7. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 czerwca 1922 r. o dodatku uzdrowiskowym (Dz. U. R. P. № 49 poz. 432) uzupełnionem rozporządzeniem z dnia 21 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 78 poz. 704) ma zastosowanie w całej rozciągłości również do osób wojskowych.